

- Відрядна форма оплати праці має свої переваги і недоліки. Вона стимулює ріст обсягів виробництва (продуктивність праці), однак не зацікавляє працівників у виготовленні якісної продукції.

Погодинна форма оплати праці ставить в залежність величину заробітної плати від кількості відпрацьованого часу. Розрізняють просту погодинну, погодинно-преміальну та окладно-преміальну форми оплати праці [3, с.312]. Основною перевагою погодинної форми оплати праці є те, що вона більшою мірою спрямована на стимулювання якісної роботи працівників. А недоліком – незацікавленість працівників у збільшенні обсягів виробництва. Проте цей недолік можна усунути шляхом використання погодинно-преміальної форми оплати праці.

Вибір форм і систем оплати праці значною мірою впливають на організацію первинного обліку праці та її оплати на підприємстві. Зокрема, при погодинній формі оплати праці основними бухгалтерськими документами є штатний розпис і таблиць обліку робочого часу, а при відрядній – наряди, в яких обліковуються обсяги виконаних робіт і їх оплата.

Отже, одним з найефективніших методів стимулювань праці є її оплата. Вибір форми і системи оплати праці визначається родом діяльності та професіями працівників. Від правильного вибору форми оплати праці значною мірою залежить результат праці персоналу підприємства, а отже і його результат діяльності.

Література:

1. Кодекс законів про працю України.
2. Закон України «Про оплату праці» від 24.03.95р. №108/95-ВР.
3. Бухгалтерський облік та оподаткування: Навч. Посібник/ За ред. Р. Л. Хом'яка, В. І. Лемішовського. – Львів: Бухгалтерський центр «Ажур», 2008. – 1112 с.
4. Кузьмін О.Є. Мельник О.Г. Теоретичні та прикладні засади менеджменту: навч. Посібник. - 2-е вид. доп. і перероб. – Львів: Національний університет «Львівська політехніка» (інформаційно-видавничий центр «ІНТЕЛЕКТ+» Інституту післядипломної освіти), «Інтелект – Захід», 2003 – 352с.

Кусяк А.Р.

студ. гр. ОА-35

Національний університет "Львівська політехніка"

Науковий керівник - Нашкерська М. М.,

к.е.н., доцент кафедри обліку та аналізу

ФАКТОРИНГ ЯК ОДНА ІЗ ФОРМ РЕФІНАНСУВАННЯ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНІСТІ ПІДПРИЄМСТВА

На сьогоднішній день переважна більшість вітчизняних підприємств виявилася неспроможною ефективно управляти дебіторською заборгованістю, яка завдає економічної шкоди підприємству-кредитору — гроші втрачають свою купівельну спроможність внаслідок інфляції, зростають збитки від втрачених можливостей, підприємство виплачує банку відсоток за кредит, пов'язаний із нестачею власних оборотних коштів. Як правило, українські підприємства мало використовують загальноприйняті у світовій практиці методи управління дебіторською заборгованістю. Управління дебіторською заборгованістю зводиться лише до її обліку, що призводить до втрати фінансових ресурсів підприємства і зменшує ефективність управління ними.

Одним із основних завдань управління дебіторською заборгованістю є прискорення розрарунків між суб"єктами господарювання. Для виконання цього завдання доцільно використовувати різні форми рефінансування дебіторської заборгованості.

Під рефінансуванням слід розуміти трансформацію дебіторської заборгованості у інші види оборотних активів (грошові кошти, цінні папери, які швидко можна реалізувати). До сучасних форм рефінансування дебіторською заборгованістю належать: факторинг, облік векселів, форфейтинг.

Розглянемо сутність однієї із форм рефінансування дебіторської заборгованості - факторингу.

Відповідно до закону України "Про банки та банківську діяльність" факторинг - це "придбання права вимоги на виконання зобов'язань у грошовій формі за поставлені товари чи надані послуги із взяттям на себе виконання таких вимог і приймання платежів" [3].

Факторинг полягає у переуступленні банку або факторинговій компанії права на отримання грошових коштів за платіжними документами за поставлену продукцію. В подальшому борги з покупців стягує вже банк або факторингова компанія, але якщо з боку продавця порушенні договірні зобов'язання, весь ризик, пов'язаний зі стягненням боргів знову переходить на саме підприємство. Ціна рефінансування за допомогою факторингових послуг складається з комісійної винагороди та процентної ставки за використання кредитних ресурсів [2].

Таким чином суть факторингу полягає у купівлі банком або спеціалізованою факторинговою компанією грошових вимог постачальника до покупця та їх інкасація за визначену винагороду. Факторингова компанія купує у своїх клієнтів платіжні вимоги до покупців на умовах негайної оплати 80–90% вартості прямих поставок (за винятком комісійних), незалежно від терміну надходження виторгів від покупців [1].

Основним завданням факторингових послуг є швидке інкасування коштів незалежно від платоспроможності платника. Постачальник через 2–3 дні одержує від факторингового відділу банку визначений відсоток від суми вимог.

Факторинг - унікальний фінансовий інструмент, який може ефективно вирішувати велику кількість завдань та проблем, що стоять перед підприємством, у тому числі: економічні (збільшення оборотності обігових коштів, захист від втрат, одержання додаткового прибутку за рахунок можливості збільшення обсягів продажу), фінансові (покращення ліквідності балансу, зменшення кредитного навантаження, зменшення дефіциту обігових коштів, оптимізація сплати ПДВ), продажу (розв'язання проблеми взаємозалежності між одержанням коштів продавцем і оплатою покупцем, необхідність збільшення обсягів продажів) та маркетингові (захист своєї ринкової частки, утримання свого ринку й недопущення на нього конкурентів, виведення на ринок нових продуктів, торговельних марок) [4].

Факторинг може виконувати також й інші функції, зокрема покриттям ризиків, пов'язаних зі своєчасним отриманням оплати, управлінням дебіторською заборгованістю клієнта, наданням консалтингових послуг фактором власнику дебіторської заборгованості. [1]

Водночас, факторинг має ряд недоліків:

- чисті збитки в загальній сумі отриманого боргу;
- втрата контролю над боржниками;
- втрата інформації про боржників.

Незважаючи на недоліки факторинг є вигідною для підприємства бізнесу формою фінансування, що дає змогу керівництву і працівникам сконцентруватися на виробничих проблемах і максимізації прибутку, що прискорює одержання більшої частини платежів, забезпечуючи його оборотними коштами.

На сучасному етапі економічного розвитку, факторинг як одна із форм рефінансування дебіторської заборгованості зміцнює позиції на вітчизняному грошовому ринку. Але далеко не всі українські підприємства використовують в управлінні вже існуючою дебіторською заборгованістю факторинг. Він у сучасному варіанті тільки-но починає з'являтися на вітчизняному ринку і можливості цього фінансового інструменту поки недостатньо реалізовано.

Використання факторингу не лише дає змогу підприємству уникнути кризових явищ, а й сприятиме подальшому розвитку підприємства, забезпечить його ліквідність та платоспроможність.

Література:

1. *Белялов Т. Е. Аналіз форм і методів управління дебіторською заборгованістю у складі оперативних фінансових активів корпорації // Актуальні проблеми економіки. — 2005. — № 9 (51). — С. 30–36.*
2. *Коваленко Л. О., Ремньова Л.М. "Фінансовий менеджмент": Навч. посібник - К.: Знання, 2008. - 483ст.*
3. *Закон України "Про банки та банківську діяльність" від 07.12.2000 №2121-3*
4. www.franklincapitalnetwork.com

Куций Т. В.

студ. гр.. ОА-52

Національний лісотехнічний університет України

Науковий керівник – Огородник М. М.,

к.е.н., доцент кафедри обліку та аудиту

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОГО АУДИТУ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку ринкової економіки не можна залишатися осторонь екологічних проблем. Екологічні питання частіше є другорядними для здійснення господарчої діяльності. На перший план постають проблеми максимізації прибутку. Але якщо належним чином не буде приділятися увага екологічним проблемам: невідновним ресурсам, руйнівним викидам у атмосферу - це неминуче призведе до екологічних катастроф.

У зв'язку з цим проблема охорони навколишнього середовища і раціонального використання природних ресурсів набуває важливого значення.

У 2004 році в Україні почав розвиватися правовий інститут екологічного аудиту, коли було прийнято Закон України «Про екологічний аудит». Прийняття цього Закону відкрило нову сторінку забезпечення екологічної безпеки в Україні.

Екологічний аудит - це документально оформлений системний незалежний процес оцінювання об'єкта екологічного аудиту, що включає збирання і об'єктивне оцінювання доказів для встановлення відповідності визначених видів діяльності, заходів, умов, системи екологічного управління та інформації з цих питань вимогам законодавства України про охорону навколишнього природного середовища та іншим критеріям екологічного аудиту.[1]

Розвиток екологічного аудиту в нашій країні є необхідним кроком для інтеграції національних і міжнародних інтересів в умовах сучасного соціально-економічного розвитку.

На міжнародному рівні, як у США, так і у європейських країнах, екологічний аудит розглядається як економіко-правовий інструмент стимулювання природоохоронної діяльності з метою підвищення інвестиційної привабливості. Екологічний аудит є основою складової системи екологічного менеджменту і містить у собі оцінку показників екологічності, аналіз і управління ризиком. Таке розуміння засноване на внутрішніх європейських та американських стандартах, міжнародній серії ISO 14000, а також роз'ясненнях і заявах Ради Європейського Союзу. Значну роль у розвитку екологічного аудиту в європейських країнах зіграла Міжнародна торгівельна палата. [4]

Актуальність проведення екологічного аудиту українських організацій має економічний, екологічний і соціальний аспекти. Ці три групи факторів, що діють на кожного окремо взятого господарюючого суб'єкта в різній ступені часто взаємозалежні між собою. Так, погіршення стану навколишнього середовища приводить до деградації природного світу, руйнування екосистем і виникнення соціальних проблем (погіршення здоров'я нації і екологічної якості життя), що одночасно обертається втратами для економіки, оскільки підприємство зазнає збитків, здійснюючи плату за викиди шкідливих речовин і нанесену навколишньому природному середовищу екологічну шкоду.